

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.416 van 12 maart 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 december 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JOST en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Koerdisch moslim afkomstig uit het dorp Senun gelegen nabij de stad Sinjar in de Centraal- Irakese provincie Nineveh. In 2003 ging uw vader aan de slag als vuilnisophaler op de Amerikaanse legerbasis gelegen op de nabijgelegen Sinjar-berg. Op 15 juli 2008 vernam u dat uw vader op de weg naar Sinjar vermoord aangetroffen werd. Samen met uw moeder en uw zus haalde u diens lichaam op in het hospitaal en organiseerde nog dezelfde dag zijn begrafenis. De volgende dag zocht een stel politieagenten uw thuisadres op en gaf te kennen dat u op hun hulp kon rekenen. Uit vrees om net zoals uw vader slachtoffer te worden van het Irakese verzet vluchtte u op 25 juli 2008 naar Turkije. Verborgen in een vrachtwagen reisde u door naar België en vroeg hier op 18 augustus 2008 asiel aan. Inmiddels vernam u via uw moeder dat verschillende onbekenden navraag naar u deden.

B. Motivering

Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk weet te maken dat u van het dorp Senun afkomstig bent. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier toegevoegd

werd blijkt namelijk dat de identiteitskaart die u als bewijs van uw afkomst voorlegt geen authentiek exemplaar is. Zulks ondermijnt uw bewering dat u van Senun afkomstig bent –temeer daar tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal bleek dat uw kennis van uw voorgehouden regio van afkomst erg beperkt is. Zo verklaarde u dat Senun op zo'n honderd à tweehonderd kilometer van de Syrische grens gelegen is (zie gehoorverslag CGVS, p. 2-3) terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat de afstand tot de Syrische grens slechts een dertigtal kilometer bedraagt. Verder bent u niet vertrouwd met de namen van de moskeeën in de nabijgelegen stad Sinjar en weet evenmin hoe de burgemeester van deze stad heet (zie gehoorverslag CGVS, p.3), heeft er geen idee van welke afdeling van het Amerikaanse leger gevestigd is in de legerbasis op de nabijgelegen berg Sinjar (zie gehoorverslag CGVS, p.4), weet zelfs bij benadering niet aan te geven hoe hoog deze berg is (zie gehoorverslag CGVS, p.6), verklaarde dat een aantal van uw dorpsgenoten op verdenking van terrorisme aangehouden werden maar weet deze niet bij naam te noemen (zie gehoorverslag CGVS, p.8), bent niet vertrouwd met de namen van de veiligheidsdiensten die tijdens het regime van Saddam Hoessein in de regio actief waren (zie gehoorverslag CGVS, p.8) en weet evenmin van waar Saddam Hoessein afkomstig was (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Voorts weet u niet precies aan te geven welke rivier(en) door de provincie Nineveh stromen (zie gehoorverslag CGVS, p.9 - 10) en verklaarde daarnaast verkeerdelijk dat de nabijgelegen stad Tal Afar hoofdzakelijk door Arabieren bevolkt wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.10) terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Tal Afar een Turkmeense stad is. Verder heeft u er geen idee van of uw geboorteregio tot de no-fly zone behoorde die in de periode 1992 - 2003 was ingesteld in Irak (zie gehoorverslag CGVS, p.11) en bleek daarnaast niet vertrouwd met de dorpen Ranbuse (zie gehoorverslag CGVS, p.5), Sabahiya (zie gehoorverslag CGVS, p.7), Batuniya (zie gehoorverslag CGVS, p.9) en slaagde er evenmin om de ligging van de dorpen Qabara en Mirkhan correct te situeren (zie gehoorverslag CGVS, p.5) en dit terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat deze dorpen in de directe omgeving van uw voorgehouden regio van afkomst gesitueerd zijn. Deze vaststellingen wijzen uit dat u uw bewering als zou u van Senun, gelegen in Centraal-Irak afkomstig zijn niet aannemelijk weet te maken. Vermits de door u ingeroepen asielmotieven kaderen in de problematische veiligheidssituatie in deze regio ondermijnt zulks de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze. Gezien bovenstaande observaties kan er geen verder geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven en aan uw bewering afkomstig te zijn uit Senun. Bijgevolg stelt u het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel en uw afkomst en wordt u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het door u neergelegde attest aangaande het overlijden van uw vader opgesteld door de politie van Sanouna wijzigt deze vaststellingen niet. Dit document maakt immers een gesolliciteerde indruk en kan niet weerhouden worden als afdoende bewijs van uw afkomst en/of de door u ingeroepen asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Verzoeker voegt aan het feitenrelaas toe dat de gezinswoning recent werd geplunderd door kwaadwillige bezoekers.

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een

aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker voert aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling de schending aan van de materiële motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, juncto artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980. De voornoemde artikelen zijn geschonden doordat de bestreden beslissing stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielmotieven en afkomst van Senun en geen rekening houdt met essentiële elementen die zijn asielaanvraag aannemelijk maken.

Verzoeker betoogt dat er wel degelijk gegronde en geloofwaardige redenen zijn om de asielaanvraag goed te keuren overeenkomstig voormeld artikel 48/3 en artikel 1 van de Conventie van Genève van 1951. Hij bevindt zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit heeft en kan de bescherming van dat land niet inroepen omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn behoren tot een bepaalde sociale groep, namelijk een familie waarin de vader voor de Amerikanen werkte en die om deze reden doelwit is voor de terroristen in Irak. Verzoekers vader werd gedood door terroristen en verzoeker vreest voor zijn eigen leven aangezien (mannelijke) familieleden van mensen die voor de Amerikanen werken ook vaak worden gevisieerd. De recente bezoeken van onbekende en kwaadwillige mensen bij zijn moeder laten denken dat die vrees gegrond is.

Verzoeker erkent dat hij op een aantal vragen niet kon antwoorden, doch wijt dit aan zijn leeftijd, aan het feit dat hij niet vertrouwd is met politieke zaken, slechts zelden zijn dorp is uitgereisd en de regio niet persoonlijk kent. Hij is slechts één keer naar Sinjar gegaan, in 2002, en kent de Engelse naam “no fly zone” niet, maar wel de naam “Rabiga” die in het Koerdisch wordt gebruikt om deze zone te benoemen.

Verzoeker doet gelden dat de bestreden beslissing zich uitsluitend toespitst op de vragen zonder antwoord, terwijl hij kon antwoorden op de meeste vragen met betrekking tot zijn dorp en regio van afkomst, ter staving waarvan hij verwijst naar het gehoorverslag en bijgebrachte informatie omtrent ‘Lalesh’, een pelgrimsoord voor Yezidi. Hij stelt dat deze antwoorden aantonen dat hij afkomstig is van het dorp Senun in Centraal-Irak en dat er verder geen tegenstrijdigheden of onsamenvattingen zijn in zijn verklaringen.

Met betrekking tot zijn identiteitskaart bevestigt verzoeker dat deze hem werd afgegeven in 2007 door het gemeentebestuur in Senun en overeenstemt met het huidige model van identiteitskaart dat in Irak wordt uitgedeeld. Hij voert aan dat niet wordt vermeld op welke bron de vaststellingen van de Federale Politie zijn gebaseerd, wat de beoordeling van de waarde van deze vaststellingen moeilijk maakt. Verzoeker is van mening dat de voorlegging van een als niet-authentiek beoordeelde identiteitskaart een smet werpt op zijn verklaringen, doch uit het administratief dossier blijkt dat hij herhaaldelijk werd ondervraagd omtrent het dorp waar hij verklaarde te wonen en dat hij in staat was om hieromtrent gedetailleerde informatie te verstrekken. Er zijn in het dossier geen elementen die erop wijzen dat de door hem verstrekte informatie onjuist zou zijn.

Aangaande het attest van de politie, houdt verzoeker voor dat dit door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) niet volledig in overweging werd genomen, daar de bestreden beslissing stelt dat dit attest de vaststellingen, gebaseerd op het gehoor en de verificatie van zijn identiteitskaart, niet wijzigt. Deze stelling kan niet worden gevolgd aangezien de inhoud van dit attest zijn verklaringen duidelijk bevestigt. Verder maakte het attest niet het voorwerp uit van verdere verificatie aangezien het CGVS slechts stelt dat het een gesolliciteerde indruk maakt en niet kan worden aanvaard als afdoende bewijs van zijn afkomst of asielmotieven.

Verzoeker stelt met betrekking tot het telefoonnummer van zijn moeder dat hij deze informatie heeft verstrekt aan het CGVS per fax van 4 december 2008, doch dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat deze bijkomende informatie in overweging werd genomen. Hij verwijst naar rechtsleer en stelt dat hij het voordeel van de twijfel dient te genieten gelet op de aangebrachte elementen die overtuigend blijken wat betreft de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De neergelegde identiteitskaart bleek na verificatie door de Federale Politie niet authentiek te zijn (administratief dossier, stuk 13: documenten). Verzoeker brengt geen elementen bij die vermogen afbreuk te doen aan de door de Federale Politie gedane vaststellingen dat de nummering van het neergelegde stuk niet beantwoordt aan de typografie van een Iraakse identiteitskaart en dat het een kleurenreproductie betreft van een authentieke Iraakse identiteitskaart. Dat hij ter staving van zijn asielaanvraag een niet-authentieke identiteitskaart gebruikt, doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid en klemmt des te meer daar hij omtrent de aflevering tegenstrijdige verklaringen aflegt: in het verzoekschrift verklaart verzoeker dat zijn identiteitskaart aan hem werd afgegeven door het gemeentebestuur van Senun, terwijl hij bij het CGVS aangaf dat deze door zijn vader werd afgehaald in Mosul nadat hij hiervoor toestemming had gegeven (administratief dossier, stuk 3, p.18).

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij nog contact heeft met zijn moeder in Irak (administratief dossier, stuk 3, p.4, 19) doch laat hij niettemin na om, behoudens de niet-authentiek bevonden identiteitskaart, enig gegeven bij te brengen ter staving van zijn identiteit of afkomst, en dit ondanks zijn verklaring dat hij ook over een nationaliteitsbewijs beschikte en dit achterliet bij zijn moeder in Irak (administratief dossier, stuk 10b, nr.21).

Van verzoeker, die beweert gedurende zijn hele leven tot zijn achttiende in Senun te hebben gewoond, kon, in acht genomen het feit dat hij zes jaar naar school ging en rekening houdend met zijn profiel, ondanks zijn bewering dat hij het dorp slechts zelden verliet en politiek niet-geïnteresseerd is, redelijkerwijze worden verwacht dat hij een correct antwoord kon formuleren op de gestelde vragen aangaande (i) de afstand tussen zijn dorp en de Syrische grens (ii) de namen van de moskeeën in de nabijgelegen stad Sinjar, te meer daar verzoeker bij het CGVS verklaarde dat hij deze verschillende malen bezocht (administratief dossier, stuk 3, p.3) (iii) de burgemeester van Sinjar (iv) de afdeling van het Amerikaanse leger die gevestigd is in de legerbasis op de nabijgelegen berg Sinjar, te meer daar zijn vader sedert 2003 in deze basis zou hebben gewerkt (v) de namen van dorpsgenoten die op verdenking van terrorisme werden aangehouden, gelet op het feit dat verzoeker klaarblijkelijk in een klein dorp woonde (*ibid.*) (vi) de namen van de veiligheidsdiensten die ten tijde van het regime van Saddam actief waren in de regio (vii) de plaats waarvan Saddam afkomstig was (viii) de rivier(en) die door de provincie Nineveh stromen (ix) de bevolking van de nabijgelegen stad Tal Afar (x) de dorpen Ranbuse, Sabahiya en Batuniya (xi) de ligging van de dorpen Qabara en Mirkhan.

Bovendien kon verzoeker (i) slechts twee belangrijke gebouwen vermelden, met name het ziekenhuis, dat geen naam zou hebben gehad en het "paleis", waarbij hij niet kon preciseren waarvoor dit werd gebruikt (ii) gevraagd naar de belangrijkste families in het dorp, slechts één familie kon noemen (iii) de verjaardag van Saddam Hoessein niet geven (vi) de ligging niet melden van Qizil Khana (administratief dossier, stuk 3, p.3-10).

Het voormelde gebrek aan kennis is, mede gelet op de hoger gedane vaststellingen omtrent verzoekers identiteitsdocumenten, afdoende om te besluiten dat er geen geloof kan worden

gehecht aan zijn voorgehouden afkomst. Kritiek op het overvloedige motief aangaande de 'no fly zone' kan derhalve op zich niet leiden tot de hervorming van de bestreden beslissing. Dat verzoeker wel kon antwoorden op een aantal andere kennisvragen, vermag niet zijn geloofwaardigheid omtrent zijn afkomst te herstellen daar deze kennis kan vergaard worden via derden of studie.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers afkomst van Senun, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die zich daar zouden hebben voorgedaan.

Wat betreft het bijgebrachte attest van de politie, dient, daargelaten dat het blijkens de inhoud een gesolliciteerd karakter vertoont, te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid ervan volledig wordt ondergraven doordat enerzijds zowel uit de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde vertaling als de vertaling in het dossier blijkt dat het attest dateert van 12 juli 2008, terwijl het anderzijds stelt dat verzoekers vader werd gedood op 15 juli 2008 (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4; administratief dossier, stuk 13: documenten). Bovendien legt verzoeker zeer vage verklaringen af met betrekking tot de wijze waarop hij het attest bekam daar hij niet kon aangeven wie het document afhaalde bij zijn moeder (administratief dossier, stuk 3, p.18) hetgeen niet aanvaardbaar is gelet op de beschreven werkwijze en het belang van het document voor verzoekers relaas.

Voor het overige brengt verzoeker geen begin van bewijs bij omtrent de tewerkstelling van zijn vader op de Amerikaanse basis, noch aangaande de moord op en het overlijden van zijn vader.

Verzoeker legt bovendien tegenstrijdige verklaringen af betreffende wat er met het lichaam van zijn vader gebeurde na diens dood. In de vragenlijst gaf hij aan dat de politie het lichaam in een plastieken zak naar hen bracht (administratief dossier, stuk 10a, p.2), daar waar hij bij het CGVS verklaarde dat het lichaam van zijn vader naar het ziekenhuis van Senun werd gebracht, waarna hij samen met zijn moeder en zus naar het ziekenhuis ging waar het lichaam werd gewassen (administratief dossier, stuk 3, p.16-17).

Gelet op het voormelde, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden afkomst, noch aan de door hem ingeroepen asielmotieven. Derhalve is verzoekers toetsing van deze motieven aan de criteria zoals bepaald in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 niet dienstig.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees worden aangenomen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Derhalve voldoet hij niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Het middel is ongegrond.

4.1. Verzoeker vraagt in subsidiaire orde het subsidiaire beschermingsstatuut. Hij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, juncto artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, doordat de bestreden beslissing stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn motieven voor subsidiaire bescherming en zijn afkomst van Senun en geen rekening houdt met essentiële elementen die zijn asielaanvraag aannemelijk maken, terwijl duidelijk blijkt dat er wel degelijk gegronde en geloofwaardige redenen zijn om de aanvraag tot subsidiaire bescherming goed te keuren overeenkomstig artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 1 van de Conventie van Genève van 1951.

Hij verwijst voor wat betreft zijn afkomst naar de grieven zoals uiteengezet in het middel aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en stelt dat zijn verklaringen kaderen, zoals toegegeven door de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing, in de problematische veiligheidssituatie in Centraal-Irak.

Verzoeker stelt dat hem, naar analogie met artikel 50 van het eerste aanvullend Protocol van 8 juni 1977 bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de slachtoffers van internationale gewapende conflicten, het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend zodat hij als burger moet worden beschouwd.

Hij is van mening dat voor de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus moet worden aangenomen dat hij afkomstig is van Senun, Centraal-Irak. In acht genomen dat er onvoldoende elementen zijn die erop wijzen dat hij geen burger is en gelet op de door hem bijgebrachte informatie aangaande de situatie in Centraal-Irak waaruit blijkt dat burgers daar een reëel risico lopen slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de context van een aanhoudend intensief gewapend conflict en van terroristische aanslagen die aanhoudend worden gepleegd en een bijzonder intensief karakter hebben, dient volgens verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend in de zin van voormeld artikel 48/4, §2, c.

4.2. Artikel 1 van de Conventie van Genève heeft betrekking op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en is niet dienstig ter beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, kan dienstig worden verwezen naar het sub 3.2. bepaalde.

In acht genomen dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden afkomst uit Centraal-Irak, noch aan zijn asielrelaas (zie sub 3.2.), toont hij niet aan dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat er in zijn hoofdte een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980. De subsidiaire beschermingsstatus kan niet worden toegekend.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 12 maart 2009 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.
---------------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

W. MULS.